

**SPOJENÁ ŠKOLA SV. JÁNA BOSCA
V NOVEJ DUBNICI**

Odraz

Číslo 3, rok 2011/12

**Rozlúčka
s maturantmi**

Pozvánka do Štrasburgu

Štúdium v zahraničí

Vzťahy na našej škole

Antoine Saint-Exupery povedal: „Najväčším bohatstvom človeka sú ľudské vzťahy.“ Je to bohatstvo, ktoré je nehmotné a obohacuje našu dušu. Nedá sa len tak kúpiť a ani ľahko získať. Vzťahy musíme jednoducho len prežiť a budovať ich po celý svoj život.

Každý začína v ranom veku, keď si buduje vzťahy ku svojim rodičom, neskôr hľadá spriaznené duše a svojich prvých kamarátov v škôlke, skúsenejší pokračuje v prostredí školy a tu ho čakajú nové prekážky, s ktorými sa musí popasovať. Nové vzťahy. Prvé školské lásky. Snaha porozumieť učiteľom. A pomôžu mu skúsenosti z prostredia základnej školy, keď poputuje na strednú školu? Ľahšie si vytvorí dobré vzťahy v novom prostredí?

V každej škole i v tej našej sa nájdú ľudia každého druhu a rôznej chuti. Sú tu mnohí, ktorých som si obľúbila – patria, samozrejme, do triedy, v ktorej prežijem svoje stredoškolské štyri roky. Je jasné, že každý z nás je iný: niekto sa dá veľmi ľahko ovplyvniť, niekto to rád zneužíva a manipuluje s inými ako s bábkami. Aj takí sa u nás nájdú. Sú triedy, v ktorých majú študenti medzi sebou veľmi dobré vzťahy. Ich oporným pilierom je triedny učiteľ, v našej škole a, dovoľím si tvrdiť, v celom našom školstve častejšie učiteľka.

Profesori na našej škole sú väčšinou priateľskí, majú zmysel pre porozumenie a vytvárajú na hodinách príjemnú atmosféru vtípkami alebo svojím osobitým vystupovaním. No musím spomenúť aj druhú stranu mince – nájdú sa aj takí, ktorí nás žiakov nechápu. Nechápu najmä fakt, že sa neučíme len ich predmet, a ich spôsoby starej školy vytvárajú napätie, a to sa šíri ako vírus na ostatných.

Vzťah učiteľ – žiak už nie je ako kedysi. Učiteľ plní rolu vzdelávateľa, vychovávateľa, psychológa a najmä priateľa. Niektorí z nich sú prísni a udržujú si od nás určitý odstup, ale často sa možno stretnúť s tým, že učitelia k študentom pristupujú priateľsky a pri nesprávnom zaobchádzaní sa to zvrhne do roviny, kedy učiteľ stráca rešpekt a vzťah sa stáva až príliš rovnocenný.

Často sa stáva, že študenti navzájom nepôsobia ako seberovní – vytvárajú skupinky a v každej je jedna osoba, ktorá sa cíti byť niečo viac než ostatní.

Rozkazuje, ohovára a robí si z iných svojich poslíčkov. Odsudzuje iných len preto, čo majú oblečené, obuté, ako sa učia, či z akej rodiny pochádzajú. Školské chodby si dievčatá často mýlia s červeným kobercom, po ktorom sa nesú len hviezdy z Hollywoodu. Samozrejme, že na našej škole sa nájdú skvelí ľudia, ktorí si zaslúžia môj obdiv. Mnohí z nich majú veľký talent na rozličné veci. A ja sa teším, že ich v budúcnosti stretnem ako vynikajúcich lekárov, právnikov, psychológov či učiteľov. Istotne každý z vás má v škole človeka, ktorému dôveruje, môže mu povedať čokoľvek a s ktorým prežíva radosť z každej vydarenej písomky. Vaše záchvaty smiechu sú okoliu nepochopiteľné – stačí jeden pohľad z očí do očí a vy už viete, čo s premieta v myslí vašej spriaznenej duši. Nie nadarmo s vraví: „Priateľstvo je jedna duša prebývajúca v dvoch telách.“ Mojou spriaznenou dušou v škole je moja spolusediaca. Je to človek, ktorému môžem veriť, a dôvera je základom funkčného priateľstva v živote každého z nás.

Múdrosť, mravnosť, láska. Označenie pre tri piliere našej školy, ktoré ju držia pohromade. Aby zostali aj v budúcnosti neporušenými piliermi, musíme sa pokúsiť navzájom si pomáhať, byť úprimnejší, otvorene riešiť svoje problémy s priateľmi, vypustiť klamstvá, faloš a potom uvidíme, že bude škola lepšou a vzťahy sa stanú pevnejšími, celistvejšími.

Nesmieme nezabúdať, že aj v oblasti vzťahov každý z nás robí chyby, a keď sa nepoučíme zo svojich chýb, nikdy nedosiahneme harmonické vzťahy s ostatnými, ktoré prispievajú k nášmu šťastiu. A treba si neustále pripomínať zásadu, že človek má právo pozeráť sa na druhého zhora len vtedy, keď mu chce pomôcť vstať.

Rozlúčka s maturantmi

Milí maturanti!

Pamätám si, akoby to bolo len včera, keď sme prišli do prýmy a vy ste nám boli predstavení ako tí starší sekundáni. Nuž, rok sa z rokom stretol a teraz tu pred vami stojíme takmer rovnocenní. Vy odchádzate a nám prenechávate post tých najstarších na škole. Tešíme sa na to!

Počas týchto rokov ste nám boli vzorom. Vieme, že ste sa ako dve triedy museli spojiť a vieme si predstaviť, aké muselo byť náročné prijať svojho "nepriateľa" z Áčka, Bčeka za svojho spolužiaka. Ale vy ste to dokázali prehltnúť a vytvoriť dobrý kolektív. A okrem toho, naučili ste nás, kde je JACK, Vanessa a kde aké nealkoholické nápoje sú najlepšie.

Chceme vám poďakovať aj za to, že ste pani prof. Slimákovú nepripravili o nervy a ona má ešte stále energiu a chuť učiť.

A teraz by sme vám aj my dali malú radu. Poznám príbeh 2 dievčat, ktoré boli počas strednej školy najlepšie priateľky. Zdalo sa, že je to jedno z tých priateľstiev, ktoré je pevné ako skala a vydrží naveky. Ibaže zmaturovali, jedna z nich odišla do zahraničia a už sa nikdy viac nestretli. Diaľka, nech už bola akákoľvek veľká, ich rozdelila.

Preto vy sa tejto chyby vyvarujte! Nikdy na seba nezabudnite a nestráťte medzi sebou kontakt. Priateľstvo musí rásť stále – po maturite, cez leto, počas výšky, v dospelosti a až do smrti. Ozajstní priatelia patria medzi tie najjúžasnejšie poklady tohto sveta. Želáme vám, nech vám tie pravé priateľstvá, ktoré ste si tu vytvorili, vydržia naveky! :)

Septima A. + B

Súťaže

Biblická olympiáda 2012

Dňa 1.2. 2012 sa u nás už po 12. krát konala BIBLICKÁ OLYMPIÁDA. Téma bola: „Naplnenie prísľúbení“. Kniha, ktorú si súťažiaci museli prečítať, bola Evanjelium podľa Marka a Kniha Mojžišova od Abraháma až po Jozefa. Po školskom kole sa do

dekanátneho kola dostali títo žiaci:

Základné školy:

1. Eva Švecová /Kvarta/
2. Veronika Šimorová /Sekunda/
3. Jadranka Račková /Prima/

Stredné školy:

1. Nicoletta Habšudová / Sexta A./+ Laura Baričáková/ Septima B./
2. František Bartek / Sexta B./

V dekanátnom kole, ktoré bolo u nás v saleziánskom stredisku sa našim žiačkam z nižšieho gymnázia celkom darilo. Skončili na 3. mieste. Bohužiaľ nepostúpili, pretože postupovali len úplní víťazi. Napriek tomu na veľmi snažili a my im ďakujeme za reprezentáciu našej školy. ☺

V dekanátnom kole, ktoré sa konalo v Považskej Bystrici, sa naši starší gymnazisti umiestnili na skvelom 1. mieste. Následne postúpili na diecézne kolo, ktoré bolo v Žiline, no neumiestnili sa na prvých troch miestach. Ale podľa ich slov to bola zaujímavá skúsenosť a sú radi, že mohli zastupovať našu školu.

Atletická súťaž o pohár primátora mesta 2012

Škola tam bola tiež! Ved' my by sme nemohli chýbať. Počasie vyšlo, krásne svietilo slnko a to dodalo veselú náladu a povzbudenie súťažiacim. Súťažili dievčatá a chlapci v behu na 60 m, 300 m, 800 m, 1000 m a štafety 4x400 m. Z „nebehacích“ disciplín hod kriketkou, skok do diaľky, vrh guľou a pod. A čo úspechy? Viackrát sa žiaci z našej školy / základná+ nižší gypmel/ ocitli na stupni víťazov.

Všetkým gratulujeme! Boli ste úžasní a sme na vás hrdí. Naša škola opäť nesklamala, aj keď sme pohár nevyhrali. Po stýkrát ho vyhrala ZŠ Janka Kráľ'a. Ibaže! Máme odkaz pre nich: Bacha na vec, vážení už vám riadne šlapeme na päty! O rok sa uvidíme znova...preto trénujme, aby sme si o rok pohár vybojovali my! ☺

Laurett

Sočka

V 3.ročníku a v septime by mali všetci študenti vypracovať svoju ročníkovú prácu, tzv. SOČ-ku – Stredoškolskú odbornú činnosť. Tento rok sa do tejto práce zapojili len tretiaci a jeden septimán. Či to robili dobrovoľne? Našu účasť nemôžem nazvať dobrovoľnou.

Ako som spomínala, SOČ-ka je ročníková práca, ktorej tému si môže každý vybrať sám. Samozrejme, najlepšie je taká téma, ktorá vás baví, niečo čím sa stretávate každý deň alebo vás niečo fascinuje, alebo niečo, čo by ste chceli raz v budúcnosti robiť. Naozaj na výber je veľa vecí. Ale najlepšie a najľahšie sa píše to, čo veľmi dobre poznáte.

Tento rok do regionálneho kola postúpili štyria študenti. Boli to traja tretiaci : Michaela Žiačková s témou Atrofia d'asien , Natália Jurčáková s prácou Autizmus a Martin Dávid spracoval Bodybuilding, a jeden septimán – Jakub Benech – (Šerm... nie som si istá) . Dôvod, prečo sme sa zapojili a bojovali bol ten, že sme chceli upozorniť na problematiku súvisiacu s našimi témami, poučiť ľudí aj okolie a hlavne ukázať, čo všetko je v nás.

Ak vám mám pravdu povedať, naše dojmy z regionálneho kola neboli príliš pozitívne.

I keď konkurencia bola naozaj silná, práve to nás posilnilo ešte viac a dalo nám vyšší dôvod bojovať až do konca. No napriek všetkej snahe sa nám nepodarilo prebojovať do ďalšieho kola. Možno sme neboli tak dobrí ako súper, možno sme sa málo snažili a možno v tom bolo niečo úplne iné, niečo, čím si musí prejsť každý sám a až potom pochopí, že nie vždy je všetko fér. Ale nechcem vás odradiť, práve naopak, chcem aby ste zabojovali za seba a ukázali im, čoho všetkého je schopná ľudská cieľavedomosť.

Naozaj SOČ-ka nám napriek všetkému dala veľa do života, naučila nás písať a prezentovať práce, práve také, aké budeme raz obhajovať na vysokých školách, naučila nás, že bojovať treba, i keď nie vždy na konci tunela je malé biele svetielko a mnoho ďalších vecí, ktoré potom objavíte sami.

Ja už len toľko, že prajem vám veľa síl a veľa šťastia v tejto práci, aby vaše úspechy siahali vysoko a nevzdávali sa pri prvom páde, pretože práve pád je dôkazom toho, že kráčate a ste vždy bližšie k cieľu ☺

Michaela Žiačková, 3.A

Výlet v Štrasburgu vďaka projektu Nenápadní hrdinovia

Ešte minulý rok sme sa (študenti zo Septimy A) prihlásili do súťaže Nenápadní hrdinovia. V súťaži sme mali spracovať život nejakého človeka, ktorý bol väznený za čias komunizmu. Dozvedeli sme sa od našej profesorky dejepisu (pani profesorky Masárovej), no pod svoje „krídla“ si nás vzala pani profesorka Kňažeková, ktorá na nás odvieďa veľký kus práce, veľa nás toho naučila a za veľa jej vďačíme. Bola ochotná s nami tráviť jej voľné hodiny a pomáhať nám so zháňaním informácií. Po nečakanom postupe do celoslovenského kola sme sa umiestnili na 3. mieste a výhrou pre všetkých zúčastnených bol zájazd do Štrasburgu.

Celá sa to uskutočnilo 18. až 22. apríla. Cestovanie bolo únavné, no zábavné. Po nie celkom pohodlnej ceste sme sa hneď ráno vylodili v Štrasburgu blízko centra. Čakala nás prehliadka mesta, katedrály a následne európsky parlament. Mesto vyzeralo nádherne, architektúra tam bola zaujímavá, každý dom vyzeral jedinečne. Malo to svoje čaro. Keď sme sa však postavili pred katedrálu, ostali sme stáť totálne očarení. Bola obrovská a každý jeden jej kúsok bol detailne prepracovaný. Z vnútra sme videli nádherné farebné okná, do ktorých svietilo slnko a taktiež nádherný oltár. Po prehliadke vnútra katedrály sme sa rozhodli ísť pozrieť sa na výhľad. Vyšliapali sme si teda 332 schodov. Ten výhľad stál zato. Videli sme vážne celý Štrasburg v plnej kráse!

Poobede sme sa dostali k bode programu, ktorý bol asi ten najpodstatnejší a to návšteva európskeho parlamentu. Keďže je to tam všetko poriadne zabezpečené načkali sme sa, ale podarilo sa nám všetkým dostať dnu, bez akýchkoľvek komplikácií. Parlament bol skutočne veľmi zaujímavý. Okrem chutného obedu sme sa mali možnosť rozprávať s europoslankyňou Annou Záborskou, jej mužom a tak isto aj asistentom, ktorý nám vysvetlil všetky základné pojmy. Videli sme rokovaciu sálu a mali sme dokonca šancu vypočuť si nejaké tie prejavy europoslancov. V parlamente sme strávili celé popoludnie, dozvedeli sa veľa nových, zaujímavých vecí, spýtali sme sa na všetko, čo nás zaujímalo a podiskutovali sme si aj na tému rómskej problematiky. Na ubytovanie sme sa dostali

dostatočne vyčerpaní a tak sme veľmi rýchlo zaľahli.

Ďalší deň nás čakal opäť prehliadka mesta, potom rozchod a aj nádherná plavba loďou. Všetko sme si to poriadne užili, až nám bolo ľúto, že to všetko už pomaly končí. Manželia Záborskí boli naozaj skvelí, starali sa o nás a zabezpečili nám kvalitný program, ktorý sme zakončili na tretí deň v Europa parku, kde sme si všetci užili kopec zábavy. Počas výletu sme spoznali zopár skvelých ľudí, hlavne dobrovoľníkov a tak isto dúfam, že to bolo pre pani profesorku aspoň aká taká odmena zato, čo si s nami prežila. :)

Po stopách svätých Cyrila a Metoda

Tento školský rok vyhlásila Žilinská Diecéza súťaž : Poznajme patrónov Žilinskej diecézy a spolupatrónov Európy sv. Cyrila a Metoda. Do tejto súťaže sa zapojila celá naša trieda 1.A. Našou prvou úlohou bolo navrhnuť pútnický zájazd, ktorý by sledoval životné cesty sv. Cyrila a Metoda od narodenia až po ich smrť. Túto úlohu sme spracovali v digitálnej aj v tlačovej podobe. Vybrali sme si sedem miest, napr. Benátky, Rím a opísali sme ich z historického, náboženského a geografického hľadiska. Tieto mestá sme doplnili aj o krátke úvahy, v ktorých sme napísali aj svoj subjektívny pohľad na udalosti zo života svätcov. Po odoslaní 1.úlohy nám prišiel list od pani riaditeľky Diecézneho školského úradu, v ktorom pozývala zástupcov prihlásených skupín do Diecézneho centra odprezentovať vypracovanie 1. úlohy. Skončili sme zatiaľ na druhom mieste.

Názov našej druhej úlohy je Cyril a Metod v našej diecéze. V rámci prípravy na vypracovanie tohto zadania sme navštívili kostol v Terchovej, ktorý je zasvätený práve týmto našim vierozvestcom. Okrem toho, že sme sa dozvedeli veľa zaujímavých informácií o kostole, zúčastnili sme sa aj na omši, ktorú nám odslúžil don Špalek. Návštevu kostola sme spojili aj s výletom do Jánošíkových dier.

Momentálne ešte na druhej úlohe pracujeme a dúfame, že do konca roka sa nám ju podarí splniť. Realitou je, že cez dvojmesačné prázdniny budeme musieť veľa trénovať na bicykli, lebo v septembri nás čaká ešte tretia úloha, v

ktorej sa vydáme na cyklistickú túru z Nitry na Velehrad. Dúfame, že sa k nám pripojíte.

Po spracovaní tretej úlohy nás bude čakať záverečné vyhodnotenie. Aj keby sme náhodou nevyhrali zájazd do Ríma, ktorý je cenou pre víťaza, nič to, aspoň sme sa niečo naučili o našich vierozvestcoch, čo nám iste nie je na škodu.

Zdenka Vicenová, 1.A

Z našej práce...

Človek sa narodí do rodiny, ktorú si nevyberá. A rastie. Ak je schopný, bystrý, usilovný a pracovitý, môže dosiahnuť pri dobrom vedení aj v horších rodinných pomeroch výsledky, ktoré sú obdivuhodné. Viacero životopisov svetoznámych osobností nám ukazuje, že aj v chatrčiach môžu vyrásť velikáni. Niektorí z nich boli lekári, ktorí využili nadobudnuté vedomosti, aby liečili a pomáhali znižovať utrpenie a bolesť. No v dnešnej dobe sa stáva aj to, že ak sa k výsledkom ich práce dostanú bezcharakterní mamonári, nadobudnuté vedomosti sa stanú prostriedkom zla. Biologické zbrane či drogy sú toho dôkazom. A potom sa človek zamyslí. Čo je dobré? Oplatí sa byť múdrom, keď hlupáci svojimi peniazmi zničia všetko? Oplatí sa darovať po strate najbližšieho orgánu na záchranu iného života? Čo ak práve tento človek raz svojím rozhodnutím zničí tisíce iných životov? Ťažké otázky, z ktorých rozbolí hlava. No podobné problémy riešili aj ľudia kedysi.

Sv. Cyril a Metod svojimi schopnosťami predčili mnohých svojich kolegov. Ako vysoký cirkevný hodnostár mohli využívať slávu a postavenie. No oni žili čistou vieru v Krista a to vyžadovali aj od ostatných. Prikázania boli pre nich to najdôležitejšie. Toto rozčarovanie ich priviedlo späť ku knihám do kláštora. A my? Ako máme žiť realitu dneška? Kde nájdeme odpovede na svoje otázky? Biblia už nie je len pre kňazov v kláštore či bohatých. Je písaná práve vďaka Cyrilovi a Metodovi aj po slovensky a väčšinou ju má každý v knižnici, veď je najviac predávanou knihou.

To je podľa mňa správna voľba. Kto chce, odpoveď v nej nájde pri správnom čítaní určite.

O tom, aké je to byť zahraničným študentom v Nórsku

Minimum svetla v zime, maximum svetla v lete a polárna žiara, ktorá sa z ničoho-nič objaví a rovnakým spôsobom aj zmizne. Nórsko, krajina fjordov, krásneho pobrežia, čarovnej prírody a spoločnosti, kde sa ľudia rešpektujú.

V septembri 2010 som dostala možnosť prihlásiť sa na študijný pobyt na strednej škole v zahraničí. Po pomerne krátkom uvažovaní padlo rozhodnutie – Nórsko. Koncom januára 2011 mi prišiel dlho očakávaný mail, v ktorom sa písalo o mojej budúcnosti, mieste môjho pobytu a rodine, s ktorou budem bývať. Ukázalo sa, že 10 a pol mesiaca svojho života strávim za polárnou kružnicou v 23 tisícovom meste Harstad.

Prvé týždne boli najmä o prispôsobovaní sa na nový život v novej kultúre, prvé mesiace však boli v znamení učenia sa nového jazyka. Nehľadiac na to, že tu väčšina ľudí hovorí po anglicky, zvládnutie nórciny bolo akoby znamením začlenenia sa do spoločnosti, ktoré samo o sebe dodávalo pocit istoty. V hosťovskej rodine ma vždy pred jedlom čakalo menšie preskúšanie zo slov ako vidlička, hrniec či kaša; v škole som sa musela prehrýzť výrazmi zo všetkého ostatného – geografia, prírodne i sociálne vedy či telesná výchova. Po dvoch mesiacoch v Nórsku som sa ráno zobudila s tým, že dokážem už niečo povedať a angličtina mohla ísť stranou.

V škole som bola zaradená do prvého ročníka trojročnej strednej školy so všeobecným zameraním. Začlenenie sa do kolektívu sa stalo o niečo jednoduchším aj vďaka tomu, že nikto tu nikoho nepoznal. Vysvitlo, že sme v tejto triede dvaja zo zahraničia. Nuttakit prišiel z Thajska a mala som pocit, že sa v Nórsku cítim omnoho viac stratený ako ja. Po troch mesiacoch musel vymeniť hosťovskú rodinu a po siedmych mesiacoch odcestoval naspäť do Thajska. Stal sa dôkazom toho, že rok bez domova či istoty nie je pre všetkých. V triede máme veľmi dobrý kolektív. Sami sme si zorganizovali obed v pizzerii, onedlho pôjdeme všetci opekať. Tieto aktivity môžeme organizovať len mimo vyučovania a nehľadiac na to, vždy je 100% účasť.

Školstvo je tu postavené na iných pilieroch ako na Slovensku. Žiaci nedostávajú známky až do ôsmeho ročníka základnej školy. Vyučovanie je zamerané na to, aby sa žiaci nenudili a dávali pozor. Všimla som si však, že v dávaní pozor im bránia najmä notebooky, ktoré niektorí žiaci používajú namiesto zošitov a iní ako zdroj zábavy. Študentom tu akoby chýba motivácia niečo robiť a povedala by som, že aj istá dávka disciplíny. Nejde ani o hluk na hodinách, skôr nedostatok snahy urobiť to, čo sa od nich žiada. Profesora oslovujeme krstným menom – rovnako, ako on nás. Veľmi oceňujem diskretnosť profesorov. Znamky jednotlivca nikdy nepovedia pred celou triedou a mesiac pred vysvedčením má každý študent krátky pohovor s každým profesorom, kde je študentovi oznámená jeho výsledná známka či dohodnuté posledné preskúšanie.

Čo sa týka Nórska ako krajiny, vládne tu rešpekt a úcta voči iným. Potvrdilo sa mi, že ľudia sú voči neznámym uzatvorení. Neprejavuje sa to však chladom, skôr vyhýbaním sa rozhovorom na osobné témy. Zdá sa, že rodina je ako spoločenstvo stavaná nado všetko. V spoločnosti ako takej panuje stredná trieda. Väčšina ľudí býva v domoch, byty nie sú natoľko populárne. Platia vysoké dane a od štátu dostávajú služby na úrovni. Ako každá iná krajina, aj tu majú isté problémy so školstvom či zdravotníctvom, nehľadiac na to majú obe odvetvia vysokú úroveň. Nórsko je multikultúrna spoločnosť, kde je možné stretnúť zástupcov každého kontinentu v jednom autobuse.

Rok v zahraničí je skúška charakteru, schopností i výdrže. Nehľadiac na istú dávku problémov, ťažkostí i smútku mi tento pobyt dal naozaj veľa – skvelých priateľov, úžasnú hosťovskú rodinu; spoznala som novú kultúru, naučila som sa nový jazyk a rozšírila som spektrum svojich možností. Nórsko sa stalo súčasťou môjho srdca a viem, že sa sem neraz vrátim.

Alisa Loginova

Rok v USA

Rok na strednej škole v zahraničí. Aby som bola úprimná, nikdy to nebol môj sen, nesnívala som o tom už od malička. Skôr by som mohla povedať, že to bol sen môjho otca. Poslať ma do sveta a zvyknúť si žiť bez rodičov. Veď je to sen každého tínedžera byť na rok preč z domu, bez rodičov, možno bez kritizovania na vecí, o ktorých si my ani neuvedomujeme, aké sú dôležité.

Áno, znie to všetko tak pekne ružovo, ale realita je iná. Celý tento proces začína už rok pred tým, ako chcete ísť do USA alebo inej krajiny. Začne sa to s konzultáciami, prihláškami, povolením zo školy, prijímacími skúškami, vízami. Naozaj to potrvá okolo roka. A potom príde ta najočakávanejšia chvíľa, keď vám zavolajú, že našli pre vás hosťovskú rodinu.

Mne dali vedieť týždeň pred odletom, že idem do Tennessee. Naozaj som nebola potešená tou správou, lebo všetko, čo som dosiaľ vedela o Tennessee, bolo to, že je to „country“, kukurica a Hannah Montana. Naozaj to nebolo nič potešujúce. Ale už sa nič iné nedalo robiť len zbalit kufor, rozlúčiť sa a ísť do sveta. Počas toho týždňa, čo som mala pred odletom, som sa prvýkrát skontaktovala s hosťovskou rodinou. Mala som hosťovskú mamu, ktorá sa volala Mel a mala som dvoch hosťovských súrodencov – Kyle, ktorý mal 10, a Catie-Beth, ktorá mala 6. Ak mám zhodnotiť tieto deti - sú šialené, divoké, uplakané, ale zároveň sú aj neskutočne sladké. Nikdy som nemala okolo seba malé deti, takže bolo to niečo nové, nevravím, že vždy to bolo dobré. Keď som ich našla hrabať sa v mojich súkromných veciach, nebola som nadšená. Ale ako vravím, boli niekedy aj dobrí ☺.

Ďalší dôvod, prečo som tam neodchádzala potešená, bol, že moja škola v Tennessee už začala a bežala okolo 2-3 týždňov. A to na SR sme mali ešte letné prázdniny. Môj let bol naozaj pohode,

nemala som ani žiadne výrazné meškanie, až na to, že moja batožina bola stále v Európe, kým ja som už bola v USA. To naozaj nebolo príjemné - byť v cudzom svete bez svojich vecí. Ešte si pamätám, ako som sa zvitála s mojou hosťovskou mamou a povedala som jej o mojej batožine. Tá tak stresovala, až som nechápala. Možno preto, že som vyše 3 dní nespala, takže môj mozog už skrátka nefungoval ☺.

Na druhý deň som išla do školy. Dostala som môj rozvrh, poukazovali mi školu, ale ani to mi veľmi nepomohlo, lebo ešte ďalší týždeň som bola úplne stratená. Škola mala niekoľko budov a každá budova bola od seba oddelená parkoviskom alebo parkom. Môj rozvrh pozostával z americkej histórie, biológie, angliny, matiky a potom som mala ďalšie dve hodiny, ktoré sa každé dva týždne menili. Bolo to úplne odlišné od európskeho šk. systému. Tento môj prvý semester nebol príliš ružový. Decká ma buď ignorovali, alebo sa na mňa pozerali ako na mimozemšťana. A to doslova, nechápali, ako je možné, že som z inej krajiny. Ľudia mi rozprávali, že začiatky budú ťažké, ale nemala som ani zdanie, že to bude až tak ťažké. Hneď do toho sa mi stalo, že som ochorela a ani doktori mi presne nevedeli povedať, čo mi je. Až som nakoniec v škole odpadla, a to bola tá chvíľa, keď som si naozaj priala byť doma na Slovensku, ale zostala som, vyliečila som sa a po dvoch mesiacoch som konečne zapadla do kolektívu. A odvtedy nemôžem o mojom pobyte v USA už nič zlé povedať.

Na rozdiel od prvého semestru som si môj druhý semester neskutočne užila. Spoznáte za celý pobyt milión nových priateľov, dostanete sa k veciam, ktoré ste nikdy predtým neskúšali. Navštívite miesta, na ktorých ste nikdy predtým neboli. Zmeníte sa. Pred týmto mojím pobytom som už bola v USA, ale nemohla som o tom nič pekné

povedať, ale po tomto ročnom pobyte som svoj postoj naozaj zmenila. Našla som aj dobré veci medzi tými všetkými nedobrými? Neviem, ako to presne nazvať. Napríklad našla som pár jedál, ktoré mi neskutočne zachutili medzi týmito všetkými „fast foodmi“. Alebo neskutočne som sa obávala matematiky, lebo tu na SR som bola z nej úplne mimo. Nikdy som nechápala, o čom je reč, ale tam som dokázala mať z nej za 1. A veľa iných vecí.

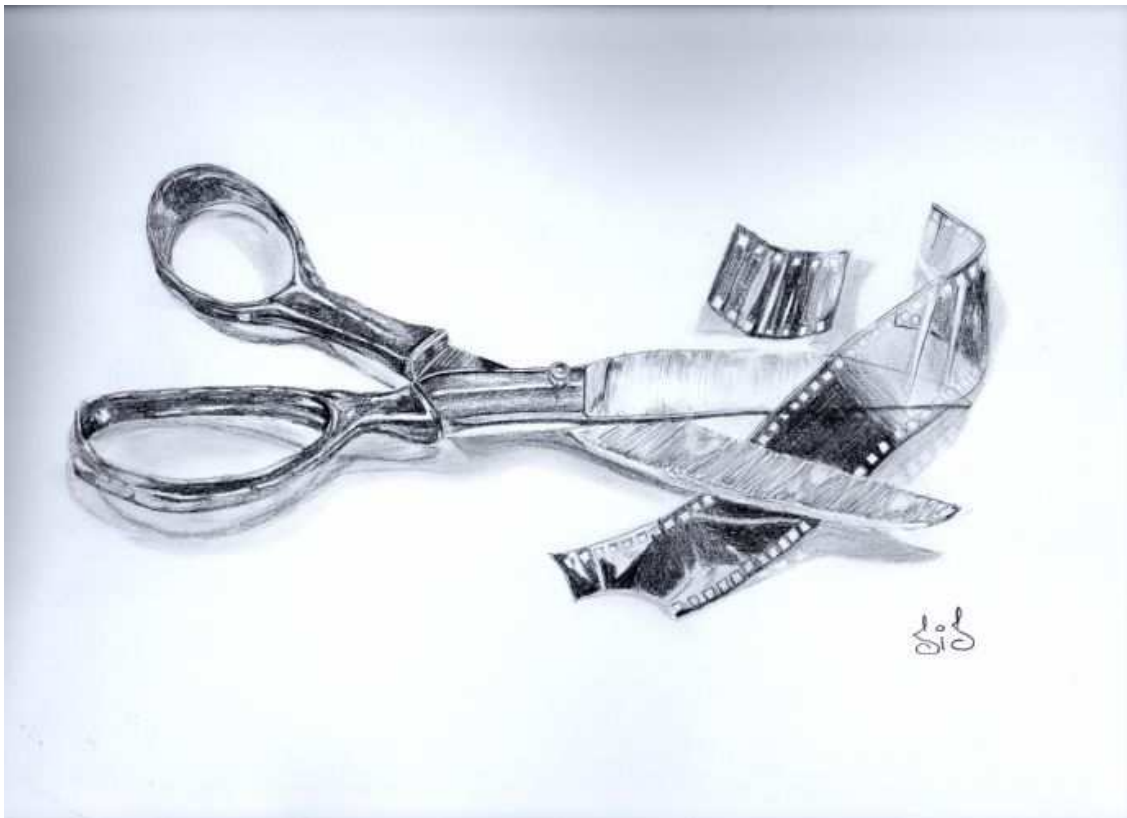
Taktiež sa môže stať, že vás hosťovská rodina môže obmedziť v niečom. Poviem vám to tak, ako som to mala ja, lebo všade je to iné. Keď som chcela ísť von s priateľmi, o deviatej večer som musela byť doma, moja hosťovská mama musela vedieť presne, kde budem, s kým budem. Taktiež som si nemohla jednoducho povedať, že chcem ísť do obchodu – išlo sa raz do týždňa a bolo. Ja osobne som žila úplne mimo mesta, takže keď som vyšla von z domu, videla som len kukuričné pole. To bolo všetko. Proste, bola to farma. Možno to znie naozaj hrozne, ale dá sa to prežiť. Zvyknete si na všetko a potom už vám to ani nepríde nejaké zvláštne, že budíček vám robí kravské „bučanie“.

Tak to približne vyzeralo u mňa, ale naozaj môžete sa dostať aj do iných miest, štátov, kde máte party o dušu a môžete si robiť, čo chcete. Je to rozličné, ale ja sa naozaj nestážujem, veď som tam

išla hlavne kvôli jazyku, ale tiež aj zažiť niečo nové. A to som zažila. Napriek všetkým stresom a veciam, ktoré sa mi nepáčili a nesúhlasila som s nimi, môžem naozaj povedať, že bol to zábavný rok, ktorý mi dal viac, než som očakávala - či úžasných priateľov, jazyk a nové skúsenosti do života. Takže ja len vrelo odporúčam ísť tam a skúsiť to. A určite zahodte všetky obavy z jazyka alebo že by ste to nezvládli. Raz opustíte rodičov a pôjdete sami do sveta, tak prečo to neurobiť o trochu skôr?:) Nemáte čo stratiť.

Zuzana☺

Divadelné predstavenie Statky-zmätky v Nitre

V teplé jarné ráno 4. apríla sme sa vydali na exkurziu do Divadla Andreja Bagara v Nitre. My, študenti sexty A, sexty B a druháci, sme sa tešili na divadelné predstavenie Statky-zmätky. Táto dráma od Jozefa Gregora Tajovského je povinné dielo zahrnuté v maturitných skúškach. Aj preto sme sa snažili zapamätať si čo

najviac faktov i dojmov. Tajovský pri písaní Statkov-zmätkov čerpal inšpiráciu v Nadlaku vo vtedajšom Rakúsko-Uhorsku. Slováci žijúci v tejto oblasti boli vraj viac nemravní. Možno i preto to režisér Ľubomír Vajdička riskol a do hry pridal niekoľko náznakov, ktoré sa v pôvodnom diele nevyskytujú. Už v priebehu prvých minút predstavenia sme si všimli tieto odlišnosti – najmä pridanie komiky a erotiky. V istých momentoch to bolo až na hranici medzi únosnosťou a nechutnosťou.

Milan Ondřík v role Ďurka podal skvelý herecký výkon. Ďuro sa správal lajdácky, arogantne. Bol sukničkář a najmä on zabával divákov.

Zuzka pôvodne bola veľmi sympatickou postavou, v podaní Daniely

Pribullovej však na mňa veľmi nezapôsobila. Akoby jej chýbala „iskra“ – vystupovala nerozhodne a nevýrazne.

Kristína Greppelová ako Beta sa mi páčila. Nedá sa síce povedať, že hrala kladnú postavu, ale vo mne zanechala príjemný dojem. Bola zhovorčivá, spoločenská. Mala však jednu chybu, ktorú režisér Vajdička poriadne zveličil – niekedy sa správala ako „ľahká deva“.

Manželia Ľavkovci (Tuli Vojtek a Eva Pavlíková), Ďurkovi rodičia, radostne súhlasili so sobášom svojho syna so Zuzkou, aby zdedil majetok po Palčíkovcoch. V tomto sa angažovala najmä stará Ľavková. Jej výkon ma očaril. Počas hry nespočetne veľa ráz vyslovila „meno moje“, rovnako ako v pôvodnom diele. Nepôsobilo to na mňa rušivo – naopak, každý máme svoje zlozvyky.

Kamenský (Ján Greššo a Eva Večerová), Zuzkini rodičia, boli stvárnení celkom neutrálne. Predovšetkým otec Zuzky, starý Kamenký, sa spočiatku obával sobáša svojej dcéry s Ďurom. Veľmi výrazne Zuzku od toho činu odhovárал jej brat Ondříš, ktorý dobre poznal hrubého Ďura.

Palčíkovci (Ivan Vojtek a Gabriela Dojná), ktorých statok nakoniec spôsobil zmätok, hľadali lacnú pracovnú silu. Nechceli dať svoj majetok Bete a Ďurkovi.

Kostýmy boli krásne, najmä farebné šaty Zuzky, Bety a starej Ľavkovej. Časť hry sa odohrávala počas Vianoc, scénu spestrili napríklad koledníci a vianočný stromček. Režisér sem zakomponoval aj novodobý prvok – televíziu. Bohatí Palčíkovci mali obrovskú plazmu, chudobní Kamenský sa museli uspokojiť s malou obrazovkou.

Na začiatku, na konci a medzi jednotlivými štyrmi dejstvami sa na scéne objavila „dáma v čiernom“, ktorá umelecky opisovala situáciu. Neprekážala mi tu, ale v pôvodnom diele sa nič podobné nevyskytuje.

Veľmi ma sklamal koniec – vyvrcholenie. V origináli vo mne zanechal mrazivý pocit. Po Ďurkovej otázke, čo povie Zuzka ich dieťaťku, ona povedala: „Že si umrel.“ Tieto slová zostali visieť vo vzduchu a nedopovedaný záver pôsobil veľmi dramaticky, smutne. V predstavení však z tejto silnej chvíle režisér urobil menšiu komédiu. Už spomínaná „dáma v čiernom“ navyše podišla k Ďurovi a Zuzke a symbolicky im spojila ruky. Ľahko si možno domyslieť, čo to znamená – príbeh sa nekončí tragicky...

Hlavné posolstvo tejto hry spočíva v tom, že sa nedá budovať šťastie na nešťastí iných. Manželstvo uzatvorené kvôli majetku je utrpením. V tej dobe bol „rozsobáš“ – rozvod nezvyčajný. Dnes je rozvodovosť veľkým problémom. Honba za peniazmi ničí medziľudské vzťahy. Máme si vážiť pravé hodnoty.

Na koho to slovo padne

Krátko po veľkonočných prázdninách sme sa vybrali do Bratislavy na divadelné predstavenie Sen noci svätajánskej. V Divadle Astorka nás však privítali so správou, že kvôli zdravotným problémom jednej z herečiek nám ako náhradu ponúkajú hru Na koho to slovo padne. Názov síce neznámy, ale uspokojujú nás herecké obsadenie – známi partičkoví herci – Róbert Jakab, Juraj Kemka, Vladimír Kobielsky, Marián Miezga a Lukáš Latinák

Hneď od začiatku predstavenia ma zaujala postava pána Müllera. Slušne oblečený, s vyberaným slovníkom, ochotný a ponížený služobník najvyššieho vodcu, vždy verný, aj keď s menšími problémami močových ciest.

Ale kto je tento muž v skutočnosti?

Vodca v miestnosti sa počas predstavenia mení. A presne tu je kameň úrazu, pretože pán Müller sa mení spolu s ním. Vždy po boku, zahŕňaný poctami, rozhoduje a robí poriadky, no nikdy nemá svoj vlastný názor, iba sa hlúpo podriaďuje – kvôli istote a pocitu moci.

Vo chvíli, keď získa do svojich rúk zbraň (a tým aj úplnú vládu nad ostatnými) sa jej zbabelo vzdáva, pretože vodcovstvo zahŕňa zodpovednosť, vlastný názor, ale hlavne aspoň štipku zdravého rozumu, ktorá mu podľa všetkého evidentne chýba.

Hoci počasie bolo 12. apríla dosť zlé – dážď nás prenasledoval celý deň – po skončení predstavenia nás čakalo ešte jedno milé stretnutie. Pod Hradom Devín na nás čakal don Anton Srholec, predseda Konfederácie politických väzňov, s ktorým sme si pripomenuli obeť komunizmu pri pamätníku Brána slobody.

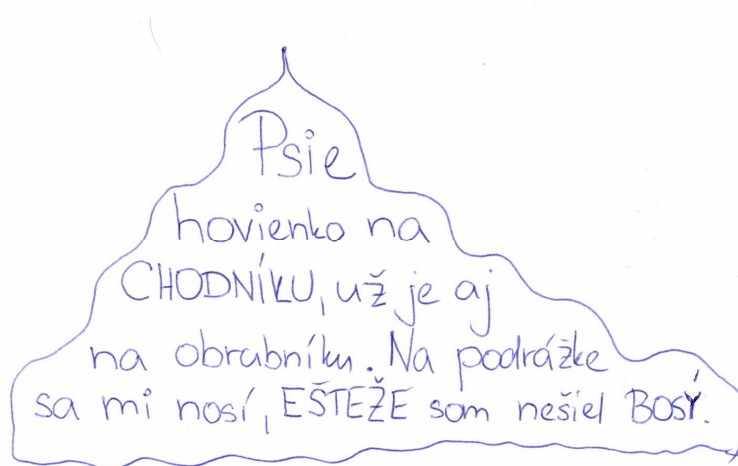

Na záver zrníčko z literárnej tvorby

V znamení DADA

Umenie kaligramu

Redakcia časopisu Odras

Šéfredaktorka : Laura Baričáková

Článkami prispeli: Laura Baričáková, Júlia Smetanová, Monika Jurenková, Michaela Žiačková, Mária Kulhová, Zdenka Vicenová, Nikola Štrbáková, Zuzana Blahovská, Alisa Loginová

Jazyková a iná úprava: Mgr. Eva Kňazeková

Foto a kresby : Monika Gašparová, Mária Badačová, Silvia Grišlová, net – dab, astorka

Mail: casak@ssnd.sk